Псалом 48 (49).
(Віршовий переказ).

Слова мої почуйте всі народи,
Всі мешканці, що всесвіт населяють,
Багаті та вбогі, різного роду,
Уста мої премудрість промовляють.

Бо то розумність серця, думки щирі,
До приказки я нахиляю вуха,
Відкрию зАгадку під звуки ліри,
Повчати буду всіх, хто мене слуха.

У дні лихі , чому боятись маю,
Неправди ошуканців, що надію
На силу та багатство покладають ,
Пишаються достатком і радіють.

Та жодна ще людина викуп Богу,
Не дасть за брата врятувати щóби ,
Бо дорога ціна, й не буде тóго,
Щоб жив хтось вічно і уникнув гробу.

Але ж і мудрі бачимо вмирають,
Так само гинуть неук і невІглас,
Своє багатство іншим залишають,
Хоч думають, що їх дома навіки.

Ще землям імена свої надати,
Із роду в рід старається людина,
Та їй в пошані не данО зостатись,
Як і худоба, теж вона загине.

В шеол,шляхом глупóти вони зІйдуть,
Також і ті, що думку їх шанують,
Там смерть їх буде пáсти, наче вівці,
А праведники вранці запанують.

В шеолі знищиться вся їхня сила,
Повіки їм вже не побачить неба,
І мешканням для них буде могила,
А мою душу Бог візьме до себе.

Отож не заздри, не лякайся тóго,
Як багатіє хтось, дім прославляє,

Вмираючі ж, не візьме він нічого,
Марнотну славу навіть залишає.

Хоч душу за життя свою він хвалить,
І від людей вона до слави звикла,
До роду предків Бог її відправить,
Які ніколи не побачать світла.

Амінь.

В. Рибаков м. Луцьк.